

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. S.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6
proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 063054/2019/KUSK-LPŽPŘ/KLU, sp. zn. SZ_063054/2019/KUSK/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 063054/2019/KUSK-LPŽPŘ/KLU, sp. zn. SZ_063054/2019/KUSK/3, a rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 8. 4. 2019, č. j. OPŘ-DP/726/18-19/PJ, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl

odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2019, č. j. OPŘ-DP/726/18-19/PJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil v prvním případě z nedbalosti tím, že dne 17. 1. 2018 v 10:30 hodin v Kladně, v ulici Holandská, jako řidič motorového vozidla tovární značky ŠKODA, registrační značky X, zaparkoval toto vozidlo na chodníku a ve druhém případě z nedbalosti tím, že dne 2. 2. 2018 v 10:00 hodin v Kladně, v ulici Suchardova, jako řidič stejného motorového vozidla zaparkoval vozidlo na chodníku, čímž v obou případech porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uplatňuje jediný žalobní bod, a to, že správní orgány neprokázaly subjekt přestupků. Namítá, že jej nebylo možné uznat vinným ze spáchání uvedených přestupků, neboť o jeho vině nesvědčí žádný podklad založený ve správním spise. Správní orgán vycházel pouze z doznání žalobce, které však bylo učiněno ve formě podání vysvětlení před zahájením řízení o přestupku, které však jako důkaz viny žalobce nelze použít za situace, kdy žalobce v již zahájeném řízení svou vinu popřel. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňování údajů svých a svého právního zástupce na internetových stránkách. Tuto námitku soud dále nerozvádí, ani ji nebude vypořádávat, neboť nesměruje do merita věci ani proti činnosti zdejšího soudu. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se k otázce subjektu přestupku obsáhle vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, nynější věc je jen jednou z řady případů, kdy dochází ke zneužití institutu platby určené částky a k procesním obstrukcím ze strany osob spojených se subjektem Ochrana řidičů, o. s. Vysvětlení podané žalobcem dne 18. 4. 2018 pokládá za písemné doznání, přičemž ani jeho následné odvolání nemůže způsobit zánik trestnosti jednání. Naopak se dle žalovaného jedná o účelové jednání v době, kdy již není možné zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Kladno oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 26. 1. 2018 vztahující se ke shora popsanému přestupku spáchanému dne 17. 1. 2018 neznámým pachatelem. Součástí oznámení jsou dvě fotografie, zachycující motorové vozidlo shora uvedené registrační značky, jehož provozovatelem je žalobce a výpis k vozidlu z centrální evidence vozidel (CRV). Žalobci byla jako provozovateli vozidla správním orgánem I. stupně odeslána výzva ze dne 15. 3. 2018, doručená dne 23. 3. 2018, k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce poučen o právu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Určenou částku za žalobce uhradil subjekt Ochrana řidičů, o.s. po uplynutí lhůty, protože platba nebyla v souladu se zákonem akceptována a částka byla vrácena plátcí.

5. Další oznámení o podezření ze spáchání přestupku obdržel správní orgán I. stupně od téže policejní složky obdržel správní orgán I. stupně ze dne 13. 2. 2018. Oznámení se vztahovalo ke shora popsanému přestupku spáchanému dne 2. 2. 2018 neznámým pachatelem. Součástí oznámení jsou dvě fotografie, zachycující motorové vozidlo shora uvedené registrační značky, jehož provozovatelem je žalobce a výpis k vozidlu z CRV. Žalobci byla jako provozovateli vozidla správním orgánem I. stupně odeslána výzva ze dne 16. 2. 2018, doručená dne 22. 2. 2018, k uhrazení určené částky ve výši 300 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce poučen o právu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Určenou částku za žalobce uhradil subjekt Ochrana řidičů, o.s. opět až po uplynutí lhůty, protože platba nebyla v souladu se zákonem akceptována a částka byla vrácena plátcí. Přípisy doručenými správnímu orgánu dne 20. 4. a 7. 5. 2018 sdělil žalobce správnímu orgánu I. stupně k jednotlivým výzvám skutečnosti, z nichž bylo možné usuzovat, že v obou případech vozidlo řídil žalobce.
6. Dne 12. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným oběma shora popsanými přestupky a uložil mu za ně úhrnný správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal za žalobce nepodepsaný odpor obecný zmocněnec M. J. současně s námitkou podjatosti vůči všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka a dále vůči starostovi a místostarostovi města Kladna, spočívající v zájmu na výsledku řízení s ohledem na to, že výnos z pokut je příjmem rozpočtu města. K podání přiložil obecný zmocněnec nepodepsanou plnou moc, jejíž podepsanou verzi doručil správnímu orgánu I. stupně k výzvě dne 22. 12. 2018. Námitku podjatosti vyřídil správní orgán I. stupně přípisem ze dne 10. 1. 2019, v němž žalobci sdělil, že se jí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nebude pro účelovost a zjevné zneužití práva vůbec zabývat. Proti tomuto přípisu podal žalobce odvolání, jako kdyby bylo usnesením.
7. Správní orgán I. stupně pokračoval v přestupkovém řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání nařízenému na den 18. 3. 2019, k němuž se ani žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, doručené dne 17. 4. 2019. Proti němu podal žalobce odvolání, v němž je uvedeno, že se žalobce patrně zmýlil, předmětné vozidlo ve shora uvedených dnech neřídil, neboť se na uvedeném místě v době spáchání přestupků vůbec nenacházel. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Spáchání obou přestupků žalobcem měl prokázané jeho sděleními jako provozovatele vozidla na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu, že v předmětné dny to byl on, kdo vozidlo řídil a na chodníku zaparkoval. Odvolací tvrzení žalobce o tom, že se zmýlil a že vozidlo neřídil, žalovaný jako účelové neakceptoval, přičemž uzavřel, že ostatní v řízení opatřené podklady, včetně přiznání žalobce tvoří ucelený řetězec informací, svědčících o vině žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

10. Žaloba je důvodná. Podstatou souzené věci je, zda správními orgány byla v přestupkovém řízení prokázána žalobci vina za spáchání dvou shora specifikovaných přestupků. Správní orgány obou stupňů vyšly z toho, že Městskou policií Kladno bylo v obou případech zjištěno, že shora specifikované motorové vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, bylo neznámým řidičem zaparkováno na chodníku v rozporu se zákonem o silničním provozu. Z oznámení městské policie lze tedy zjistit, že ke spáchání přestupků došlo motorovým vozidlem, jehož provozovatelem byl žalobce, nikoli však již to, kdo vozidlo řídil ve dnech a časech, kdy k jejich spáchání došlo.
11. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když žalobci jako provozovateli vozidla zaslal v obou případech výzvu, která splňovala veškeré náležitosti a poučení podle § 125h zákona o silničním provozu. Správným postupem bylo i vrácení zaplacených určených částek, neboť byly uhrazeny až po lhůtě k tomu stanovené v § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu. Obdržená vysvětlení o tom, že to byl žalobce, kdo vozidlo v předmětné dny v inkriminovaných časech řídil, rovněž nevzbuzovalo pochybnosti, byť v případě podání ze dne 3. 5. 2018 měl správní orgán I. stupně zbystřit. Nicméně správní orgán I. stupně logicky dovodil, že to byl právě žalobce, kdo v době spáchání protiprávních jednání užíval vozidlo, jehož byl i provozovatelem, a proto s ním doručením příkazu zahájil přestupkové řízení podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
12. Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se sdělení o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku se považuje za podání vysvětlení. Není tedy správný názor žalovaného, že jde o důkaz přiznání viny, použitelný bez dalšího v přestupkovém řízení. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že toto vyjádření bylo podáno až po stanovené patnáctidenní lhůtě. Ani po jejím uplynutí nic nebrání provozovateli vozidla v tom, aby správnímu orgánu sdělil, kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, pokud ovšem již správní orgán přestupkovou věc nezjištěného řidiče neodložil.
13. Pokud jsou jinak splněny předpoklady pro objektivní odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, může správní orgán řízení o přestupku s provozovatelem vozidla zahájit. Pro tento případ není bezpodmínečně nutné vyčkávat uplynutí obecné šedesátidenní lhůty [srov. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky], ledaže by správní orgán reálnou šanci zjistit pachatele přestupku shledal. Účelem této lhůty je zajistit rychlost řízení, nikoli oddalovat okamžik, kdy správní orgán věc odloží, pokud nemá, jak by pachatele zjistil. Patnáctidenní lhůta, v níž se provozovatel vozidla může rozhodnout, zda údaje o totožnosti řidiče sdělí či nikoli, by totiž jinak postrádala jakýkoli smysl. Tento závěr lze dovodit rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016- 46, v němž mj. uvedl, že „[z]ůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona.“
14. Pokud však žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče a věc dosud nebyla odložena, jednalo se o podání vysvětlení se všemi procesními důsledky, které jsou s tím spojeny. Soud v této souvislosti poznamenává, že prakticky shodnými případy co do procesní strategie tamních žalobců se již Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudcích ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, a ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28. S těmito závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje a při posouzení žaloby z nich

v dalším textu vychází. Současně soud poznamenává, že uvedené rozsudky byly vydány řadu měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí a žalovaný se s nimi mohl seznámit. Závěry soudu tak pro žalovaného nemohou být nijak překvapivé.

15. Soud předesílá, že obvinění ze spáchání přestupku je svou povahou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a osobě z přestupku obviněné se zaručují procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, či rozsudky NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Jak již soud výše uvedl, doznání žalobce k tomu, že to byl on, kdo předmětné vozidlo v obou inkriminovaných dnech řídil a také s ním nedovoleně zaparkoval, bylo lze považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči žalobci jako řidiči vozidla. Správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti sdělení žalobce pochybovat, neboť se jeví jako pravděpodobné, že vozidlo v posuzované době užíval jeho provozovatel.
16. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z jím podaného vysvětlení učiněného z pozice provozovatele vozidla před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který se použije v přestupkovém řízení subsidiárně, totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Zjištění o totožnosti pachatele přestupku nelze založit pouze na doznání určité osoby učiněné před zahájením přestupkového řízení.
17. Na věci nic nemění ani skutečnost, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, resp. že se bez omluvy nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Pokud se správnímu orgánu I. stupně v průběhu přestupkového řízení nepodařilo žalobce vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bodů 3 a 4 zákona o silničním provozu. Měl tedy za nastalé procesní situace toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavit a zahájit se žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.
18. Závěry žalovaného, které učinil součástí napadeného rozhodnutí, přecenily vypovídací hodnotu a důkazní sílu obsahu vysvětlení poskytnutého provozovatelem vozidla. Podané vysvětlení dává správnímu orgánu toliko základní vodítko, jakým směrem se dále ubírat, resp. zda a proti jaké osobě případně řízení o přestupku zahájit. Nebylo možné s těmito podklady nakládat jako s důkazem o vině žalobce, spočívající v jeho doznání se k přestupkovému jednání. Nelze pomíjet, že žalobce může správnímu orgánu I. stupně ohledně osoby řidiče tvrdit prakticky cokoli, aniž by z toho pro něj v řízení zásadně plynuly nějaké negativní důsledky.
19. V § 3 správního řádu je upravena zásada materiální pravdy, dle které je správní orgán, nestanoví-li zákon jinak, povinen zjistit z moci úřední stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníků řízení. Zároveň dle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (z recentní judikatury srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019- 39). V rozsudku ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[z]ejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex officio je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz

na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona“. V nyní souzené věci však správní orgány žádný procesně použitelný důkaz o vině žalobce uvedenými přestupky neopatřily (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015- 47, bod 14, či z recentní judikatury ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020- 33, bod 10), tudíž žalobci postačilo toliko popřít skutečnosti, které předtím uvedl v podaném vysvětlení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení byla založena již v řízení před správním orgánem I. stupně a vztahuje se rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup, resp. postup jeho zmocněnce, za jehož výběr je však žalobce odpovědný, v řízení před správními orgány vyhodnotil jako zneužívající právo. V této věci šlo konkrétně o to, že zmocněnec žalobce podal nepodepsaný odpor s rovněž nepodepsanou plnou mocí, v důsledku čehož musely správní orgány pokaždé žalobce, resp. jeho zmocněnce vyzývat k doplňování podání.
22. Dále žalobce vznášel zjevně nepodložené a pouze obecné námitky podjatosti, které jsou přestupci vznášeny opakovaně a jsou proto soudu typově známy i z jiných řízení. Již v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, není sama o sobě okolností nasvědčující o podjatosti úřední osoby. Žádná další konkrétní tvrzení, kterými by dodal námitce podjatosti potřebný kvalitativní rozměr a alespoň potenci důvodnosti, však žalobce, ani k výslovné výzvě správního orgánu I. stupně, neuvedl. Na tom nic nemění skutečnost, že správní orgán I. stupně se odmítl (mimochodem zcela správně) námitkami podjatosti z důvodů, které žalobci sdělil, zabývat. Procesní postup žalobce v přestupkovém řízení totiž zjevně cílil na prodlužování řízení, aby tím dosáhl zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání.
23. Je třeba zdůraznit, že promlčení práva státu na potrestání pachatele protiprávního jednání je určitou formou dobrodiní, kterého se pachateli po určité době dostává a jež je současně reflexí skutečnosti, že plynutím času slábne veřejný zájem na potrestání pachatele, postupně se vytrácí bezprostřední vztah mezi jednáním, následkem a trestem a tedy i výchovná a preventivní role trestu. Z toho však ještě nelze současně dovodit, že by právní ochrany požívalo vědomé a cílené jednání takového pachatele směřující k promlčení protiprávního jednání. Soud si je vědom toho, že procesní obstrukce takto systematicky nepoužívá sám žalobce, ale okruh osob, z nichž jednu si zvolil jako zmocněnce

v přestupkovém řízení. Žalobce však z logiky věci ponese procesní následky spojené s tímto rozhodnutím, jelikož se vědomě rozhodl využít služeb osob, které zneužívají procesních práv k nejrůznějším procesním obstrukcím.

24. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých s projektem družstva Motoristická vzájemná pojišťovna či subjektu Ochrana řidičů, o. s., a která je zástupci žalobce jistě dobře známa (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019- 33, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl, neboť správní orgány žalobcovu taktiku včas neprohlédly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně